

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI
Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pentru dezarmarea generală și totală

Se știe că la 18 sept. 1959, la New-York, în fața O.N.U., premierul U.R.S.S., N. S. Hrușcirov a vorbit lumii despre necesitatea urgentă a dezarmării generale și totale a popoarelor, ca singura cale prin care pacea poate fi asigurată și războiul definitiv înlăturat, făcând propuneri concrete de dezarmare generală și totală.

Propunerile acestea stau și azi în centrul preocupărilor oamenilor de răspundere ai statelor și sînt sprijinite cu căldură și convingere de cei ce se conduc de rațiune și de judecată sănătoasă. Oamenii muncii de pretutindeni cer realizarea acestui plan de dezarmare totală, prin care s-ar înlătura războiul și munca popoarelor s-ar îndrepta numai spre scopuri constructive, pentru îmbunătățirea vieții. Biserica ortodoxă este alături de lupta popoarelor și sprijinește planul de dezarmare. Și capi ai Bisericii anglicane s-au pronunțat în acelaș sens. Congresul preoților rom. catolici din Cehoslovacia a luat hotărîrea de a susține planul sovietic.

Dintre personalitățile, care sînt luptători pentru acelaș scop amintim pe filozoful englez B. Russell și pastorul german Niemöller. Filozoful englez Bertrand Russell un sincer luptător pentru pace, despre care noi am mai scris în acest ziar, în decembrie 1959, a cerut guvernelor occidentale să accepte propunerile prezentate de N. S. Hrușcirov, pentru dezarmare generală și totală.

Referindu-se la propunerile lui N. S. Hrușcirov și sprijinindu-le cu tărie, B. Russell scrie că oamenii de stat din Apus ar face „o mare greșeală” dacă ar respinge aceste propuneri. Ca și cu alt prilej, cînd a arătat nebunia pregătirii unui război atomic, filozoful englez își exprimă convingerea că pînă la sfîrșit înțelepciunea va învinge și vor fi primite de toți propunerile sovietice de dezarmare. Astfel se va face un prim pas pe calea unei „păci sănătoase”.

Din partea Bisericii luterane din Germania Occidentală a vorbit renumitul pastor Martin Niemöller, președintele comunității evanghelice germane din ținutul Hessen. El este cunoscut lumii pentru convingerile sale clar creștine, antinaziste, pentru care a suferit mult în regimul hitlerist. Despre acest pastor aflăm că a rostit o cuvîntare la Eisleben, în R. D. Germană, în care s-a pronunțat în favoarea adoptării propunerilor sovietice, privind dezarmarea generală și totală a tuturor

statelor. El chiamă pe toți creștinii la luptă pentru apărarea păcii și condamnă aspru folosirea amenințării și a forței în viața politică internațională, pentru că acestea aduc numai războaie și nenorociri și problemele internaționale nu pot fi rezolvate decît pe calea tratativelor. Astfel din toate părțile lumii și din diferite biserici creștine se ridică glasuri și hotărîri, care se unesc pentru aceeași cauză, mare și sfîntă, care este pacea lumii, evitarea

războiului și fericirea popoarelor prin dezarmare generală și totală.

De aceea toată suflarea omenească și creștinească, de la un capăt la altul al pămîntului, se solidarizează cu propunerile sovietice de dezarmare generală și totală. Sîntem siguri că dezarmarea se va înfăptui, pentru că este voia lui Dumnezeu ca pe pămînt să fie pace și între oameni bună voire, așa cum ne-au vestit-o îngerii la Nașterea Domnului, și este voia popoarelor ca munca lor să nu mai fie înghițită de producția de război, ci să slujească vieții.

S. Radu

Despre omul cel nou

P. S. Episcop Valerian al Oradiei a adresat credincioșilor din eparhie, pentru sărbătoarea creștină a Nașterii Domnului, din anul 1959, o scrisoare pastorală care s-a citit în toate bisericile din cuprinsul Sf. Episcopii.

În această Pastorală P. S. Valerian prezintă credincioșilor pe omul cel nou în lumina sîntelor învățături, omul pe care-l cere vremea noastră.

În partea întîia a Pastoralii se arată scopul venirii pe pămînt a Domnului Hristos. El a venit „ca pe om să-l ridice din nou la Dumnezeu”, ca „să caute oaia cea pierdută și să o poarte pe umerii săi; să mîngăie pe cei zdrobiți cu inima și să le dea tăria nădejzii izbăvitoare; să ne arate calea dreptății, a păcii, a bunei înțelegeri și a dragostei de om; a venit să ne facă oameni noi, oameni cu purtări noi, cu suflet nou, cu viață nouă”. Dorind să ne îmbrace în acest om nou al virtuții, „Mîntuitorul ne-a dat însuși pildă căci spre deosebire de Adam, omul cel vechi, Domnul Hristos este omul cel nou al vieții morale desăvîrșite; El s-a întrupat ca să ne ajute a ajunge la desăvîrșirea unei vieți morale, s-a născut ca să renaștem și noi; s-a umilit pe Sine, ca să ne înălțăm noi, s-a coborît ca să ne ridicăm noi”. Cum trebuie să fie omul cel nou pe care-l cere învățătura creștină? Care sînt calitățile, virtuțile, cerințele și condițiile omului celui nou din vremea noastră? La aceste întrebări răspunde P. S. Episcop Valerian prin 11 caracteristici întru totul potrivite, prin care arată cum trebuie să fie omul nou atît privit din punct de vedere creștin cît și al cerințelor vieții de azi.

Omul cel nou, zice P. S. Sa, este omul sîntinței „cu inima curată și care se ferește de viața deșartă și păcătoasă”, este omul adevărului, care „iubește adevărul, nu-l trădează cu minciuna, nu-și pleacă urechea la șoapte mincinoase”; este omul dreptății care „nu face strîmbătate, nu asuprește pe nimeni, ci luptă pentru o orînduire dreaptă și o viață mai bună pentru toți”; este omul iubirii de aproapele care „nu face discriminări și deosebiri între oameni, ci pe toți îi pri-

vește și îi tratează ca pe frații săi”, după exemplul Domnului Hristos care „sta de vorbă cu samarinenii și păgîinii, chemîndu-i și pe aceștia la mîntuire”, omul nou este omul sociabil, care „trăiește în unire cu toți și nu caută desbinarea, care e pătruns de spiritul solidarității și vieții obștești”; este omul muncii și al hărniciei, care „nu cunoaște lenea, ci muncește cu drag și conștiincios acolo unde este rînduit, întrebunțînd bine timpul, nelăsînd să se piardă nici-o clipă fără de folos”; este omul iubitor de progres, care „ajută la mersul înainte al omenirii”, este omul faptelor bune care „caută să-și împodobească sufletul cu cît mai multe fapte bune și se străduiește să fie bun cu toți, în toate zilele vieții sale”, este omul care-și iubește familia „cinstindu-și căminul și muncind cu drag pentru ridicarea și înflorirea lui”; este omul care-și iubește patria. Un creștin adevărat este numai acela „care își iubește patria, care-și îndeplinește conștiincios toate obligațiile cetățenești, supunîndu-se conducerii patriei din convingere și muncind cu trageră de inimă, care își achită la timp toate obligațiile materiale față de patrie, care ajută peste tot la strădaniile ce se depun pentru zidirea unei vieți mai bune și mai drepte pentru toți”, și în sfîrșit, omul cel nou este omul păcii, care „trăiește în pace, iubire și bunăînțelegere cu toți, care iubește pacea ca pe cel mai scump bun al vieții, ostenește și luptă pentru întărirea păcii în țara sa, între toți oamenii și popoarele”. Iată pe scurt trăsăturile sufletesti, podoabele și virtuțile morale care trebuie să împodobească sufletul adevăratului creștin. În continuare, Prea Sîntitul stăruie asupra îndatoririlor creștinilor, de a-și da contribuția și sprijinul lor, prin luptă, muncă și rugăciune, pentru dezarmare generală și totală, pentru rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor, pentru pace. Astfel pacea se va sălășlui prin lupta popoarelor peste tot pămîntul, realizîndu-se proorocia proorocului Isaia, care zicea cu veacuri în urmă că în acea vreme „se vor preface săbiile în fiare de plug și sulitele în secere, și nu se va mai ridica un neam împo-

Campioni ai lumii

— Cea mai mare hidrocentrală de pe glob — se construiește la Bratsk pe Angara. Ea va da pe an 21,7 miliarde kW ore energie electrică. În curând, la 250 kilometri, la Ust-Ilimsk, va începe construcția unei alte hidrocentrale, de aceeași capacitate.

— In Donbas — ...va intra în funcțiune în 1960 cea mai mare instalație din lume pentru turnarea continuă a oțelului.

— Laminorul „2500” — ...de la uzina de mașini din Novo Kramatorsk, intrat recent în funcțiune, este cel mai puternic din lume. Producția lui e egală cu cea a tuturor laminoarelor din Rusia în anul 1913.

— Centrala Atomo-electrică — ...de 600.000 KW, care va fi cea mai mare din lume, a intrat parțial în funcțiune în 1958 cu o capacitate de 100.000 KW.

In fiecare minut în U.R.S.S. se construiesc:

— 4 apartamente la orașe și în așezările muncitorești.

— 2 case în localitățile rurale.

ANUAL se construiește o suprafață locativă, care ar ajunge pentru crearea a 40 de orașe noi, cu câte 200.000 de locuitori fiecare.

IN SEPTENAL se vor construi 15.000.000 locuințe la orașe, iar la sate 7.000.000 de case. Aceasta echivalează aproximativ cu 50 noi orașe ca San Francisco.

— In cinstea celei de-a 42-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, la Moscova au fost terminate 60.000 de apartamente.

DESPRE OMUL CEL NOU

(continuare din pag. 1)

triva altui neam cu sabia, și nu se vor mai învăța a se bate” (2, 4).

P. S. Părinte arată apoi că noi în calitate de creștini ortodocși n-avem decît să salutăm, să sprijinim, să binecuvîntăm progresul tehnic, științific și cultural de astăzi spre cucerirea necunoscutului, pentru că Biserica Ortodoxă „îndeamnă la adunare de învățatură și știință pe toți fiii ei. Ea cere însă ca descoperirile științei să fie puse în slujba păcii, a liniștii și fericirii oamenilor. Știința trebuie să slujească omului și nu să distrugă cuceririle de veacuri ale strădaniilor înaintașilor noștri”.

După ce amintește de o îndatorire sfîntă a creștinilor, aceea de a rămîne statornici în credința noastră străbună, de a iubi Biserica și a nu ne lăsa amăgiți de vorbele viclene și amăgitoare ale „profeților mincinoși care caută să tulbure credința și să ducă pe creștini, pe căi religioase rătăcite”, P. S. Episcop Valerian, încheie frumoasa și actuala Pastorală cu gânduri și îndemnuri ca acestea: „Fiți creștini buni. Fiți credincioși buni ai Bisericii, îndeplinind poruncile ei, dar în același timp, fiți buni cetățeni ai patriei, îndeplinindu-vă cu dragoste și conștiinciozitate îndatoririle față de ea. Ascultați cu drag învățăturile mamei voastre eterne — Biserica, sprijiniți-o cu iubirea voastră. Feriți-vă de rătăcirile religioase și stați în credința voastră strămoșească. Fiți oameni desăvîrșiți și trăiți în pace cu toți. Iubiți frăția în munca pe ogoare și munciți împreună, cu sîrg și la timp, pentru ca roada voastră să fie multă și îmbelșugată. Orice muncă să o faceți la timp și nu din silă, ci cu tragere de inimă, ca și cum ați face-o pentru Dumnezeu, bineștiind că osteneala voastră nu este zadarnică.

Sprijiniți din tot sufletul toate strădaniile conducătorilor patriei spre o viață mai bună și mai frumoasă”.

Pastorală P. S. Valerian ne sporește încrederea că urarea și cîntarea din noaptea sfîntă: „pe pămînt pace, între oameni bună învoire”, va deveni realitate și că Dumnezeu ne va ajuta să vedem statornicite pacea, dreptatea și fericirea pentru toți oamenii și pentru toate popoarele.

Pr. Nic. Popescu Dobriceni

Ce ar aduce dezarmarea

Dacă cheltuielile militare ar fi reduse în prima etapă a dezarmării numai cu 30 la sută, acest singur fapt ar da posibilitatea să se reducă imediat suma impozitelor încasate în toate țările cu 15.000.000.000 de dolari și să se sporească totodată cu această sumă alocațiile guvernelor pentru nevoile social-economice urgente.

Traducerea în viață a propunerilor sovietice cu privire la dezarmarea generală și totală va permite să se facă anual economii de cel puțin 100.000.000.000 de dolari. Cu acești bani în fiecare an s-ar putea construi 10.000.000 de case, 50.000 școli, 10.000 de spitale. Cu acești bani s-ar putea finanța proiecte tehnico-științifice grandioase.

Dezarmarea va reda muncii productive aproape 20.000.000 de militari, iar 80.000.000 de oameni ocupați în prezent cu producția de armament se vor îndeletnici cu o muncă mai folositoare.

Numai în 10 ani cursa înarmărilor a înghițit fonduri suficiente pentru a construi peste 150.000.000 de case confortabile pentru sute de milioane de oameni.

Bob de grîu

Ce faci bob de grîu tomnatec
Sub pămîntu-ntunecos?
Nu te simți prea singuratec
Ingropat acolo jos?

Dar nu-s singur; lîngă mine
Sînt ațîția frați voinici
Nici nu știți, ce cald și bine
Ne simțim acum aici.

Dorm cu alții în grămadă
Fără pernă, fără pat
Și beau lapte de zăpadă
Cînd mă simt prea însetat.

Și ce gras e-aici, sub humă
Fiecare bulgăraș!
De o vreme, fără glumă,
Simt că și eu mă îngraș.

Muncitori mi-au purtat grijă
Să am toate din belșug
Cînd m-au aruncat în brazda
Trasă bine de un plug.

Iară colo-n primăvară
Cu soarele mă-nfrățesc
Scot un vîrf de fir afară
Și încep să cresc, să cresc.

L. Marina

† Preotul Ilariu Cocan

În ziua de 14 decembrie 1959 a trecut la cele veșnice preotul Ilariu Cocan, din Mîndra, prot. Făgăraș, în vîrstă de 78 ani, după o rodnică activitate de 43 ani. În viața lui s-au remarcat calitățile unui preot bine pregătit, smerit, bun predicator și cu o moralitate superioară.

Vrednicia sa a fost apreciată de autoritatea bisericească, fiind distins cu brîu roșu.

La 15 decembrie a avut loc slujba prohodirii, săvîrșită de un sobor de preoți. Au rostit cuvîntări: preoții Ioan Dadu-Mîndra și Octavian Cocan-Făgăraș.

Sicriul cu trupul neînsuflețit, purtat de preoți, a fost așezat la locul de veșnică odihnă, în cavoul familiar.

Fie-i memoria binecuvîntată!

I. D. C.

Calendarele bisericești

Bis. Ort. Rom. ca o maică duhovnicească iubitoare, s-a îngrijit în toată vremea și poartă grijă și astăzi de îndrumarea sufletească a credincioșilor ei fii, călăuzindu-i atît în lumea pămîntească, cît și spre mîntuire și viață cerească.

Pentru aceasta, mergînd pe linia unei străvechi tradiții, eparhiile Bisericii noastre tipăresc an de an cărți și reviste bisericești în care se expune credința și învățătura Creștinismului.

Între cărțile de învățatură creștinească tipărită pentru trebuințele de instruire religioasă a celor ce cred și mărturisesc dreapta credință, sînt vrednice de subliniat cărțile de rugăciuni tipărite de aproape fiecare centru eparhial, cărți de învățatură și catehisme ortodoxe, cărți de cîntări bisericești rituale, calendare bisericești de perete, îndrumătoare și almanahuri religioase. Acestea constituie cele dintii și cele mai folosite tipărituri duhovnicești pentru instruirea bine credincioșilor fii ai Bisericii.

În casele creștinilor noștri întîlnești, alături de Sf. Scriptură, de Cartea de rugăciuni și de alte cărți de învățatură religioasă, îndrumătorul bisericesc anual și mai ales nelipsitul calendar de perete, care constituie îndrumătorul permanent și zilnic al credinciosului creștin.

Aceste tipărituri, calendarele și îndrumătoarele bisericești, venite an de an în casa creștinilor noștri, împlinesc un însemnat rol duhovnicesc =ele răspund dorinței de îndrumare și învățatură creștină, fără greșală, a celor ce se închină Mîntuitorului Hristos, după legea neschimbată a Bisericii Răsăritului.

Calendarele bisericești de perete au o existență veche în Biserica noastră. Ele se tipăresc de către Biserica la începutul anului nou civil și se folosesc în casele creștinilor ortodocși ca podoabe creștinești și ca îndrumătoare zilnice, în cele bisericești.

Dacă credinciosul nostru vrea să știe zilele de sărbătoare bisericească și sărbătorile patriotice legale, cercetează calendarul, dacă trebuie să postească, se uită în calendar și găsește zilele de post; dacă vrea să știe ce evanghelie și apostol se citesc duminica la Sf. Liturghie, caută în calendar mai înainte de a merge la biserică, cînd pune numele noului născut, credinciosul se uită în calendar ce nume de botez să-i pună; cînd vrea să călătorească mai departe, se orientează după calendar; cînd vrea să-și facă unele însemnări în legătură cu anumite zile ale anului, tot de calendar se folosește; cînd credinciosul își face rugăciunea în fața icoanei de pe peretele de răsărit al camerei, sub care se află calendarul de perete, rostește la sfîrșit și o scurtă invocare către sfîntul zilei, uitîndu-se în calendar pentru a vedea numele sfîntului pe care-l va pomeni în rugăciune.

Din citatele scripturistice pe care le aduc aceste calendare, creștinul capătă încredințarea, că Cuvîntul dumnezeiesc din Sf. Scriptură îi amintește că principiile sociale și morale, ca munca, iubirea, dreptatea, înțelegerea, pacea, trebuie să stea la baza vieții și a fericirii omenești și trebuie să trăiești și respectate întocmai pentru binele oamenilor.

Acesta este al doilea rost al calendarului bisericesc care pe lîngă însemnătatea bisericească are și o importanță socială în viața credincioșilor Bisericii noastre.

Calendarele bisericești sînt plăcute la vedere și atrăgătoare. Ele sînt împodobite cu sfinte icoane — Domnul Hristos, Maica Domnului cu pruncul în brațe, un sfînt mare, sau un sfînt nou canonizat, cît și cu motive, flori, linii și chenare multicolore.

Dacă la acestea mai adăugăm, că în unele din ele găsim și catedrala episcopală respectivă, sau portretul Episcopului, vom sublinia că aceste tipărituri sînt atrăgătoare și frumoase. Fiecare Eparhie a tipărit și anul acesta calendare foi, pentru trebuințele duhovnicești ale credincioșilor. A-

Sfânta taină a cuminecăturii

Cuminecătura sau Euharistia este acea taină sfântă, în care creștinul sub chipul pîinii și al vinului se face părtaș de adevăratul trup și sînge al Mîntuitorului său. Euharistia este și jertfă adusă lui Dumnezeu. Este însăși jertfa de pe Golgota, continuată în chip nesîngeros. Această taină sfântă întrece pe toate celelalte taine ale Bisericii, fiindcă prin ea se descoperă credincioșilor „toată darea cea bună și tot darul desăvîrșit”.

În celelalte taine împărtășește Hristos credincioșilor unul sau altul din darurile harului Său mîntuitor. Însă în această taină sfântă se dă **El credincioșilor pe Sine însuși** ca mîncare trupul său și sîngele său prea scump. Credincioșii împărtășindu-se aici nemijlocit cu Domnul și Mîntuitorul lor, se împreună în acest mod cu însuși izvorul harului mîntuitor.

Pentru ca această sfântă taină să se primească cu vrednicie se cere o deosebită pregătire sufletească și trupească.

ceste calendare sînt imprimare în culori tradiționale bisericești = roșu, galben, negru și albastru și sînt împodobite cu icoane și cu chenare bine executate de pictori bisericești recunoscuți și apreciați.

Pe lângă numele sfinților de pe fiecare zi, cititorii găsesc și numele sfinților romîni canonizați de Sf. Sinod în ultima vreme, precum și alte îndrumări liturgice privitoare la cultul bisericesc.

Calendarul creștin ortodox 1960, tipărit pentru noul an de Arhiep. ort. rîm. Alba-Iulia și Sibiu, în formatul obișnuit, are un aspect atrăgător și plăcut și o literă mare și clară. Are în partea de sus, la mijloc, o bine executată icoană a Mîntuitorului Hristos, în roșu și albastru, care aparține vestitului pictor român Nicolae Grigorescu, iar pe margine e împodobit cu un chenar frumos în roșu și albastru. Calendarul face atenție pe credincioșii din cuprinsul Arhiepiscopiei să-și împlinescă îndatoririle de iubire, de pace și de muncă, pe care le avem testament de la Mîntuitorul Iisus Hristos care zice: „Fericiți făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Mt. 5, 9); s-au după zisa Apostolului care ne îndeamnă zicînd: „Nevoiți-vă a trăi în pace, să vă faceți datoria și să lucrați cu mîinile voastre, precum v-am poruncit vouă” (I. Tes. 4, 11).

Calendarul mai cuprinde pe lângă semnele fazelor lunare, și obișnuitele însemnări despre sărbătorile legale, date istorice, zilele de post de peste an, posturile mari în Bis. Ort. Calendarul editat de Arhiepiscopia Sibiului întotdeauna a fost bine primit de credincioșii din toate parohiile. Acest Calendar e folosit și în Eparhia Clujului.

Sf. Episcopie a Oradiei a tipărit pentru anul în curs, obișnuitul calendar bisericesc de perete, destinat credincioșilor din eparhie. Calendarul apare din anul acesta în format nou, în format mare și vertical. Sus, la mijloc găsim icoana Nașterii Domnului Hristos (cu cuvintele: Pe pămînt pace ș.c.l.), pictură veche și icoana Mîntuitorului, cu cuvintele: Pace vouă. În partea de jos găsim portretul P. S. Episcop Valerian. Calendarul de la Episcopia Oradiei este tipărit în două culori: roșu și negru. Are flori pe margine în negru, precum și flori albe pe fond roz. Credincioșii găsesc în el pe lângă zodiile lunare și pe lângă sfinții mai nou canonizați de Biserica noastră, și însemnări și informații despre sărbătorile legale, date istorice, despre posturile anuale, precum și despre zilele cînd nu se fac nunți și petreceri șgomotoase. Calendarul bisericesc de la Oradea este o podoabă creștinească aleasă, care înfrumusețează casele credincioșilor.

Pr. Nic. Popescu-Dobriceni

Pregătirea sufletească cere mai înainte de toate primirea sfintei taine a pocăinței în reculegerea sufletului, evlavie adîncă a inimii și prin urmare citirea rugăciunilor prescrise, prin care se deșteaptă credința, nădejdea și dragostea, precum și părerea de rău pentru păcatele făcute. Așisderea se cere de la acela, care voiește să primească sfînta taină a Euharistiei, să fie împăcat cu toți și nimic să nu aibă în inimă asupra aproapelui său, pentru că această taină sfîntă este semnul celei mai sfinte legături a dragostei dumnezeiești.

Despre această datorință sfîntă a iertării de aproapelui cetim la sfîntul Evanghelist Matei (cap. 5, vers 23): „De aduci darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte, că fratele tău are ceva asupra ta, lasă acolo darul tău înaintea altarului și mergi de te împacă întîi cu fratele tău și atunci venind adă darul tău”.

Pregătirea trupească cere înfrînarea și renunțarea la toate poftele trupesti. De la miezul nopții — să nu se guste nimic, nici un fel de mîncare sau băutură, nici chiar apă. Așisderea cere pregătirea trupească curățirea, spălarea, premenirea trupului.

Prin împărtășirea vrednică cu trupul și sîngele lui Iisus Hristos se hrănește viața cea după Duhul cel sfînt. Așa zice însuși Mîntuitorul: „Cel ce mîncă trupul Meu și bea sîngele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi, că trupul Meu cu adevărat este mîncare și sîngele Meu cu adevărat este beutură. Cel ce mîncă trupul Meu și bea sîngele Meu rămîne

întru Mine și Eu întru El”. (Evanghelia lui Ioan cap. 6, vers 54).

Pentru aceste mari daruri îndătinau creștinii cei vechi să primească sfînta Cuminecătură de cîte ori luau parte la sfînta Liturghie.

Mai tîrziu sfinții părinți neîncetat îndemneau pe creștini zicînd: „Nimeni din cei ce se tem și iubesc pe Domnul, să nu lase să treacă peste 40 de zile ci mai vîrtos să caute și mai curînd a se apropia de cuminecătura lui Hristos, dacă se poate în fiecare Duminică, mai ales bătrîinii și cei bolnavi”. Biserica noastră a hotărît ca noi de patru ori în an să mărturisim păcatele noastre și prin urmare de patru ori în an să ne și cuminecăm și anume la cele patru sărbători, înaintea cărora postim, adică la **Crăciun, la Paști, la Sf. Petru și la Sf. Mărie**. Dacă un credincios nu se poate ținea de această rînduială, el este îndatorat cel puțin odată pe an, în postul Paștilor, a se spovedi și a se cumineca.

Postul sfințelor Paști este foarte potrivit pentru pocăință, fiindcă acesta este timpul de curățirea păcatelor și de pregătire pentru serbarea vrednică a sfințelor Paști. Și deoarece Domnul înainte de praznicul Invierii a dat învățăceilor Săi trupul și sîngele Său și le-a poruncit a face aceasta întru pomenirea Lui, pentru aceia și noi în aceeași vreme să ne împărtășim cu trupul și cu sîngele Mielului, care a ridicat păcatele lumii. Așisderea se sărbătorește Sf. Euharistie spre aducerea aminte a morții lui Hristos și este nedespărțită de jertfa morții Lui. Pentru aceea toți credincioșii sînt datorii a lua parte la masa sfintei Euharistii, cel puțin atunci cînd se sărbătorește jertfa morții lui Hristos, adică în postul Paștilor.

Pr. N. Terchilă

„Și vor fi amîndoi un trup...”

Și cînd nunul a gustat apa, care se făcuse vin... In. 2, 9.

La una din nunțile din Cana Galileii, după cum istorisește sfîntul Evanghelist Ioan, a fost de față și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, împreună cu maica Sa Fecioara Maria și cu alți cîțiva ucenici ai Săi.

El a făcut aci prima Sa minune, datorită căreia cum spune Evanghelia „de atunci ucenicii au crezut în dînsul” (In. 2, 11). Această minune este prefacerea apei în vin.

Sigur, că fiecare și-a pus întrebarea: Care a fost motivul, pentru care Mîntuitorul a prefăcut apa în vin? De ce a fost vinul prefăcut prin minune, mai bun decît cel dintîi servit?

La această întrebare vom răspunde acum, pentru ca din acest răspuns să tragem învățătura pentru cei care primesc sfînta taină a cununiei.

În primul rînd, Domnul nostru Iisus Hristos a făcut această minune la rugămînta mamei Săle, dîndu-ne nouă pildă, ca și noi să ascultăm de părinții noștri. Fecioara Maria însăși, își dă seama imediat că a ascultat-o și-i va împlini rugămînta, prin aceea că ea spune celor care serveau la masă „faceți tot ce vă va spune El”.

În al doilea rînd, motivul prefacerii apei în vin a fost acela de a se continua nunta. Dacă Mîntuitorul nu ar fi făcut această minune, nunta ar fi avut un sfîrșit neașteptat și rușinos, pentru gazdă.

Prin prefacerea apei în vin, Domnul nostru Iisus Hristos închipuie prefacerea căsătoriei legii vechi în o sfîntă taină a legii noi.

Dar prefacerea apei în vin, minune săvîrșită la nunta din Cana Galileii, ne mai învață că așa cum apa s-a prefăcut, tot așa și cei ce se căsătorește trebuie să se schimbe cu totul. Adică această prefacere simbolizează schimbarea pe care trebuie să o sufere cei ce se căsătorească.

Mirele, care pînă acum era fiul tatălui și al mamei, un membru de familie, devine acum cap

de familie și de aceea Biserica îl încununază cu cunună, cu cununa cu care se încununau în V. T. conducătorii de țări, împărații. La fel mireasa, devine acum împărăteasă în familia sa, punîndu-i-se de asemenea cununa împărătească.

Bineînțeles, această schimbare de funcție familiară, aduce după sine și alte schimbări și alte prefaceri în trupul și sufletul celor ce se căsătorească.

Pînă acum, mirele și mireasa au petrecut în casa părinților lor și de cele mai multe ori ei n-au știut ce este grija, căci părinții i-au scutit de ea: de acum însă, ei vor purta grija unul față de celălalt și amîndoi de copiii lor.

Pînă acum, fiecare era oarecum egoist, trăia pentru sine, mai ales ca tînăr, fiecare vrea să-și împlinescă dorințele, plăcerile, sau chiar capriciile lui, fiecare își căuta fericirea lui; de acum însă, cum spune Apostolul, soțul trebuie să-și iubească soția „ca însuși trupul său”, prin aceasta iubindu-se pe sine. Deci fiecare în fericirea soției lui își va găsi fericirea sa.

Pînă acum, fiecare avea obiceiurile lui, unele mai bune, altele mai rele, formate în familia sa. Cum spune proverbul „cîte bordeie, atîtea obiceiuri”. Acum însă, ele se vor transforma, se vor prefaceri în altele, care vor conveni, nu unuia sau altuia, ci la amîndoi. Într-un cuvînt, pînă acum au dus o viață deosebită, fiecare pentru sine, de acum vor duce o viață de soți, de părinți.

Pînă acum mirele și mireasa erau doi străini. Nici o datorie nu aveau unul față de altul, nici o făgăduință, nici o lege nu-i lega pe unul față de celălalt. Odată cu căsătoria însă, toate acestea au rămas în urmă. Sentimentul de iubire, care i-a legat pe unul cu altul, s-a legalizat și s-a sfințit prin sfînta taină a cununiei.

Soții însă, să aibă grijă, ca această schimbare a stării lor să se facă din iubirea unuia față de celălalt și avînd în vedere poruncile lui Dumnezeu.

(Continuare în pag. 4)

Despre mîntuire

Cuvîntul „mîntuire”, pe care îl întîlnim atît de des în vorbirea noastră bisericească, în Noul Testament are adesea înţelesul de **scăpare** de o povară oarecare. Aşa de pildă, vorbind despre vindecarea ologului de la uşa templului din Ierusalim ce se chiamă Frumoasă, Sf. Ap. Petru arată că prin Iisus Hristos acesta „s-a mîntuit” sau „stă sănătos înaintea voastră” (Fap. Ap. 4, 9—10). „Ci el gîndia că fraţii săi pricep, că Dumnezeu prin mina lui le dă lor **mîntuire**”, vorbeşte Sf. Arhidiacon Ştefan despre lupta lui Moise de a scăpa pe conaţionalii săi din robia egipteană. Mîntuirea este deci eliberare „din robia stricăciunii” şi a fricii de moarte — cum spune Sf. Ap. Pavel (Rom. 8, 21; Evr. 2, 15), este vindecare, ridicare deasupra sau scăpare de sub puterea păcatului sau a răului de tot felul, fie el sufletesc, fie el trupesc. Creştinul însă se gîndeşte în primul rînd la mîntuirea ce a adus-o Iisus Hristos: mîntuirea din păcatul strămoşesc şi de sub puterea oricărui **păcat**. În felul acesta, slobozi de păcat, putem vieţii întru virtute după voia lui Dumnezeu. Mîntuirea este o lucrare cu totul măreaţă, mai întîi a lui Dumnezeu prin învăţătura şi harul dat nouă prin Iisus Hristos, Fiul Său, dar, în acelaş timp, ea este şi o lucrare a noastră a creştinilor, care ne cere multă **trudă** şi multă **stăruinţă**.

Vrînd să sublinieze **efortul** nostru personal la lucrarea de mîntuire şi pentru a se face mai bine înţeles de ascultătorii săi, Sf. Ap. Pavel aseamănă nu odată viaţa creştină cu o continuă alergare întocmai ca aceea a sportivilor din stadioane, care de asemenea, pentru a cîştiga cununa sau cupa, duc o viaţă sănătoasă, făcînd antrenamente zilnice şi destul de obositoare. „Au nu ştiţi că cei ce **aleargă în locurile de întrecere**, aleargă toţi, dar numai unul ia darul! Deci, alergaţi aşa ca să luaţi darul. Însă tot cel ce se luptă, de toate se înfrînează” (I Cor. 9, 24). Folosind aceeaşi asemănare cu alergătorul din arenă, Sf. Ap. Pavel adaugă în altă parte: „Nu că aş fi luat (răsplata) sau că aş fi desăvîrşit. Ci gonesc (alerg) că doar voi ajunge s-o prind, pentru că şi eu am fost prins de Hristos Iisus. Fraţilor eu încă nu mă socotesc să fi ajuns. Ci numai una fac: **cele dinapoi uitîndu-le, spre cele dinainte mă întind. Alerg la semn, la chemarea de sus a lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus**” (Fi-

„Şi vor fi amîndoi un trup...”

(continuare din pag. 3)

Şi acum să răspundem la nedumerirea născutului din Evanghelie: Vinul prefăcut din apă, a fost mai bun decît celălalt. Această arată că schimbarea mirilor, prefacerea lor în soţ şi soţie, aduce continuarea vieţii lor în o **viaţă** mai bună. Viaţa lor va fi mai fericită, decît a fost înainte — şi aceasta va fi o urmare tocmai a prefacerii sufletului lor, a schimbării stării lor, după cum vinul prefăcut a fost mai bun decît cel servit înainte.

Cel ce se căsătoreşte şi nu se schimbă cu nimic, ci vrea să rămîină aşa cum a fost înainte de căsătorie, cum a fost la părinţi, acela nu poate duce viaţa de familie, sau dacă va duce va fi o povară pe capul celui alt şi deci viaţa familiară va fi îngreunată. Dacă taina nunţii îi face una în Hristos, mirii trebuie să se schimbe după voia lui Hristos, adică să se iubească cu iubire sfîntă şi veşnică.

De aceea mirii să **ţină minţele**, că din momentul cînd au trecut pragul căsătoriei, fiecare din ei se va schimba, dar că cea mai importantă schimbare va fi aceea că ei vor deveni una. În această privinţă să aibă grijă ca celelalte schimbări pe care le va suferi fiecare să întărească această unitate, adică să placă la amîndoi şi lui Dumnezeu.

Pr. Ioan Graure

lip. 3, 12—14). Şi, mai limpede, această idee o găsim în epistola către Evrei unde ne învaţă: „Să lepădam de pe noi toată povara şi păcatul care ne împresoară atît de lesne şi cu stăruinţă să alergăm în lupta de întrecere care ne stă înainte, căutînd la Iisus, începătorul şi primitorul credinţei” (Evrei 12, 1—2).

Viaţa creştinului adevărat este, aşadar, în continuare încordare şi alergare, mereu trează şi lucrătoare, mereu **cugetînd şi făcînd** cele ce sînt spre bună plăcerea lui Dumnezeu şi desăvîrşirea noastră, cum spune o rugăciune de la Utrenie. De aceea Sf. Ioan Gură de Aur numeşte creştinismul „filozofia faptelor”, căci de la început el s-a dovedit a fi o religie a faptei. Viaţa frumoasă a creştinilor adevăraţi de totdeauna ne stă ca mărturie în această privinţă. „Să fim neosteniţi întru săvîrşirea binelui, căci nelenevindu-ne la vreme potrivită vom şi secera” (Gal. 6, 9). Şi tot Sf. Ap. Pavel, pătruns fiind de importanţa pe care truda şi rîvna noastră personală o au în lucrarea mîntuirii, ne îndeamnă: „Cu frică şi cu cutremur **lucraţi mîntuirea voastră!**” (Fil 2, 12).

Putem spune că creştinul lucrează la mîntuirea sa mai ales în două direcţii: în lăuntru său şi în afara sa în relaţiile cu semenii săi şi cu tot ceea ce îl înconjoară, deşi cele din lăuntru şi cele din afară nu sînt despărţite, ci împreunate.

Implinind porunca: „Fiţi desăvîrşiţi precum şi Tatăl vostru desăvîrşit este”, creştinul lucrează continuu în fiinţa sa lăuntrică la modelarea persoanei sale, avînd mereu în faţă, ca ţintă — cum zice Sf. Pavel — pe Iisus Hristos-Domnul nostru, Modelul de viaţă pe care-l au de urmat toţi creştinii. Intocmai ca un sculptor care, ciopliind cu mîgălă, scoate o statuie frumoasă dintr-un bloc de piatră în care aceasta abia se întrezărea la început, la fel şi creştinul, călăuzit fiind de luminile harului divin, îşi şlefueşte clipă de clipă fiinţa sa pentru a ajunge pînă la „starea bărbatului desăvîrşit” (Ef. 4, 13). „Să ne curăţim pe noi de toată întinăciunea trupului şi a duhului, desăvîrşind sfinţenia noastră întru frica lui Dumnezeu” ne îndeamnă Sf. Ap. Pavel (II Cor. 7, 1). Creştinul îşi controlează cu grijă „toate intrările şi ieşirile”, cum spune o rugăciune, toate gîndurile, vorbele şi faptele sale, bineştiind că toate acestea au urmări în bine sau în rău, după cum este gîndul, vorba sau fapta, nu numai asupra sa ci şi asupra semenilor. El dă o continuă luptă, „lupta cea bună”, după cuvîntul Sf. Ap. Pavel, de a lepăda ce este rău în fiinţa sa, omul cel vechi, şi de a-şi însuşi cele bune, îmbrăcarea în omul cel nou. „Eu întru aceasta mă nevoiesc pururea, ca să am faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni un cuget fără prihană” (F. Ap. 24, 16). zice Sf. Ap. Pavel despre rîvna şi lucrarea sa de a se îmbunătăţi tot mai mult.

Creştinul însă este obligat cu deosebire să se îngrijească şi să lucreze şi pentru binele semenilor săi, a fraţilor săi mai mici. „Îngrijiţi-vă de binele tuturor oamenilor”, ne învaţă marele apostol Pavel (Rom. 12, 17), căci nimeni nu trăieşte pentru sine (Rom. 14, 7). Şi tot acest Sf. Apostol ne îndeamnă de **nenumărate ori** la muncă pentru folosul semenilor noştri: „Voi, fraţilor, nu slăbiţi în a face binele” (II Tes. 3, 13); „Pînă cînd avem vreme să facem bine tuturor” (Gal. 6, 10); „Nu zăbovi a face bine celui ce are nevoie, cînd ai putinţa să-l ajuţi” (Pilde 3, 27). „Cei ce au crezut în Dumnezeu să aibă grijă să se silească spre fapte bune, căci acestea sînt bune şi de folos oamenilor” (Tit 3, 8); fapta bună fiind orice lucrare pornită din dragoste curată faţă de semenul nostru **şi de adevărat** folos sufletesc sau trupesc pentru el. Creştinii sînt popor „rîvnitor de fapte bune” (Tit 2, 14); prin dragoste slujind „unul altuia” (Gal. 5, 13). Sf. Ioan Gură de Aur ne învaţă că Dumnezeu nu vine în ajutorul celor ce dorm, ci în ajutorul celor ce

obosesc şi muncesc pentru binele lor şi al altora, căci pentru mîntuire nu este de ajuns numai propria noastră virtute ci trebuie să facem virtuţi şi pe alţii.

Astfel stînd lucrurile este clar deci că viaţa creştină adevărată nu este lincezeală, iar pietatea adevărată nu este aceea care se reduce la împlinirea cîtorva forme religioase bisericeşti. Căci sînt creştini care au convingerea că sînt bine plăcuţi lui Dumnezeu dacă fac nu ştiu cîte cruci, sau rugăciuni, dacă postesc toate posturile sau dau anumite slujbe, fără nici o altă trudă personală pentru îmbunătăţirea lor. Da, toate acestea îşi au valoarea lor, ele sînt bine plătute lui Dumnezeu, dar ca să aibă roadă deplină, şi rugăciunea şi postul şi slujbele trebuie să împreunate cu fapta cea bună. Chiar Mîntuitorul ne învaţă acest lucru cînd zice: „Nu tot cel ce-mi zice Doamne, Doamne, va intra întru împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu” (Matei 7, 21), căci „Impărăţia lui Dumnezeu nu stă în vorbe ci în fapte” (I Cor. 4, 20). „Să fiţi făcătorii cuvîntului, iar nu numai ascultătorii lui, amăgindu-vă unii pe alţii”, spune plin de autoritate Sf. Iacob (1, 22). Şi tot acest Sf. Autor ne arată care este adevărata pietate cînd zice: „Cucerencia curată şi neprihănită înaintea lui Dumnezeu aceasta este: să cercetăm pe cei orfani şi pe văduve întru necazurile lor şi să ne păzim pe noi neîntinaţi de rele” (Iacob 1, 27), cu alte cuvinte evlavie adevărată înseamnă muncă pentru binele fraţilor noştri, pentru îmbunătăţirea vieţii omeneşti şi îmbunătăţirea proprie. „Voi prietenii mei sînteţi dacă faceţi ceea ce vă poruncesc vouă”, zice Mîntuitorul Iisus Hristos (Ioan 15, 14); căci „Cel ce zice: L-am cunoscut pe dînsul şi poruncile lui nu le păzeşte este mincinos şi întru el nu este adevăr” (I Ioan 2, 4).

Sfinţii Părinţi ne învaţă şi ei în această privinţă: „Fiindcă am primit acest dar (credinţa) prin care ne-am mîntuit este nevoie şi de viaţă curată. De aceea trebuie să arătăm o rîvnă vrednică de asemenea dar şi vom arăta cu adevărat dacă vom stărui în mama tuturor bunurilor, adică dragostea, dar nu dragostea în cuvinte seci sau numai în simple „salutări”, ci în sprijin văzut şi dovedit în fapte ca de pildă: a astîmpăra foamea săracului, a veni în ajutorul celor bolnavi, a scăpa pe cineva de primejdie, ş. a.”, zice Sf. Ioan Gură de Aur. „Cuvintele dumnezeieştii Scripturi — zice Marcu Ascetul — citeşte-le prin fapte şi nu le întinde în vorbe multe, îngîmfîndu-te îndeşert cu simpla lor înţelegere”, căci nu vorbele mari fac pe sfînt şi pe drept, ci viaţa cea plină de fapte bune place lui Dumnezeu, după cum ne învaţă o carte veche. „Noi putem osteni cu generozitate în lupta virtuţii — spune duhovnicul Sf. Simeon Nou Teologul — să postim, să priveghem şi să practicăm orice fel de altă asceză, totul este în zadar dacă nu luptăm să ne facem o inimă fără răutate, simplă, dreaptă, smerită, dulce”, plină de dragoste faţă de semenii.

Acestea şi încă multe alte texte vin şi ne arată că învăţătura creştină despre mîntuire nu înseamnă nicidecum trîndăvie, şedere cu mîinile în sîn, ci ea cere credinciosului o participare activă, un efort continuu, sufletesc şi trupesc. Iar evlavie sau pietatea adevărată nu este o viaţă religioasă seacă şi rece ci ea este cunoaşterea lui Dumnezeu şi împlinirea voii Lui. Căci Dumnezeu îşi revarsă harul Său nu peste cei ce se complac în vorbe frumoase, ci peste cei ce se luptă să devină tot mai buni, tot mai dreپتی, tot mai paşnici, tot mai cinstiţi, tot mai harnici pentru ei şi semenii lor.

Cunoscînd deci aceste lucruri, să lucrăm din răspuţeri şi noi la zidirea sau mîntuirea noastră, bine ştiind că „impărăţia lui Dumnezeu se ia cu năvală” (Matei 11, 12), cu sila adică, cu **trudă grea** şi continuă. Să aducem fapta noastră la zidirea păcii şi a unei vieţi mai bune pe pămînt, pentru că mîntuirea o dobîndim prin faptele săvîrşite din dragoste pentru îmbunătăţirea vieţii omeneşti.

GH. P.